

Руслан СТЕЦИК

Сім'я – маленька, але дуже важлива клітина суспільства. Добра і здорова сім'я – запорука кращого майбутнього усієї держави. Сім'я не є людським витвором, але даром Божим. Інститут сім'ї встановив сам Господь Бог ще в раю (Бут 2), а довершив приходом Свого Сина. Таким чином сенс і мета подружжя полягає у зростанні в любові до Божого Царства.

Всі ми знаємо, що ознакою благословенного подружжя є діти. Про це дізнаємося із Слова Божого. Найбільш промовистим прикладом служить рід Авраама, чисельність якого була як земний порох (Бут 13, 16). Віра Авраама зробила його «найбагатодітнішим» батьком в історії. Саме тому його і називають «Батьком всіх віруючих».

Однак також зустрічаємо на сторінках Святого Письма випадки, коли подружжя не мало дітей. В Старому Завіті це вважалося страшним прокляттям. Такі особи, як Сара, дружина Авраама, Анна, мати пророка Самуїла, Йоаким і Анна, пророк Захарія – яскраві свідчення неплідності. Зате гаряча любов до Бога та повна віддача Його волі робили чуда – неплідні ставали плідними, бездітні – багатодітними.

У XXI ст. питання безплідних сімей має нові особливості. Немало зустрічається випадків, коли молоді сім'ї не мають дітей. Причинами цьому є або стан здоров'я, або небажання. Небажання може бути зумовлене доволі протилежними причинами: для одних діти є тягарем і перешкодою для гедоністичного життя, інші ж бажають жити в дівицтві заради Царства Божого. Останній випадок досить рідкісний – це коли чоловік і жінка вирішують жити як брат з сестрою. Такий тип подружжя є благословенний Богом і вимагає великого подвигу. Православний святий Йоан Кронштадський прожив зі своєю дружиною все життя як брат і сестра, не маючи дітей. Сьогодні, хоча це й велика рідкість, також можемо зустріти подібні «монаші» сім'ї. Часто вони всиновлюють чужих дітей, утворюючи справжню сімейну спільноту.

В наш час часто чуємо про кризу сім'ї. Вона зумовлена різноманітними чинниками – браком спілкування між чоловіком і жінкою, недоброросовісним вихованням дітей, небажанням розуміти і чути один одного, безвідповідальністю тощо. Всі ці аспекти, мов черв'яки, роз'їдають Божу установу під назвою «домашня церква». Не меншим злом для сім'ї в сучасному секуляризованому світі є сприйняття дитини як тягара. Сьогодні стало

модним словосполучення «завести дитину». Воно свідчить про те, що дитя часто вже не сприймається як Боже Благословення, але як обуза, джерело витрат.

Ті ж сім'ї, які не мають дітей через стан здоров'я, зазвичай звертаються до лікарів. Якщо лікарі не можуть їм допомогти, то вони шукають іншого порятунку. Найгірше, коли просять допомоги у знахарів, ворожок чи використовують інші магічні практики.

Натомість щасливою є та сім'я, яка розуміє, що вирішення проблеми криється в духовній сфері, а саме в Божому задумі. Хоча Божий промисел не до кінця нам зрозумілий, однак знаємо, що на все є Його воля. Про це чуємо кожного дня, коли молимося «Отче Наш».

Божа воля полягає в тому, щоб кожна людина спаслася. А все, що Бог посилає нам в житті, служить для цього. Інколи Господь допускає нам хвороби як засіб лікування від гріхів, а деколи посилає недуги, щоб на нас «сповнились діла Божі» (пор. Ів 9,3). Це два різні способи, які служать засобом нашого спасіння, тобто піднесення до Царської гідності синів Божих, до чого ми всі покликані.

Бог ніколи не допускає безвихідних ситуацій. Навіть в найгірших обставинах життя, коли здається, ніби все пропало, Він залишає промінчик надії. Деколи, аби витягнути нас із замкнутого кола проблем, страждань та немочей, Він використовує всім відомий метод, який в народі називаємо «клин клином вибивати», тобто лікує нашими ж немочами. Таким «клином» для бездітної сім'ї може стати інша, не менш поширена, проблема сьогодення – сироти. Тисячі дітей, з різних причин покинутих й нікому непотрібних, опиняються на вулицях, втративши будь-яку надію на повноцінне життя у сім'ї.

Здавалося б, дві протилежні проблеми, однак вихід напрошується однозначний: якщо подружжя всім серцем бажає мати дітей, але з певних причин не може, то для них усиновлення не має бути проблемою. Про це читаємо і в Катехизмі УГКЦ «Христос - наша Пасха»: «Відкритість до прийняття власних дітей робить подружжя спроможним і до усиновлення дітей-сиріт». Адже батьками стають не ті, що породили, але ті, що полюбили.

Можливо, Господь допускає неплідність для того, щоб допомогти дітям, які були позбавлені батьківської любові. Відкинуті й забуті земними батьками, вони завжди залишаються улюбленими дітьми Небесного Отця. Подружжя, яке має на меті в першу чергу жити в Христі, виражає цю Отчу любов. А приклад усиновлення сім'єю дитини є свідченням найбільшої любові до Бога. Така сім'я ніколи не нарікатиме, що не має потомства, адже з Господом вона може бути багатодітною.

Якби кожна неплідна сім'я в Україні забрала із сиротинця бодай одну дитину, думаю, дитячі будинки були б порожніми. Разом із тим вирішилась би іще одна проблема – неплідність. Можна зустріти чимало сімей, яким після усиновлення Бог дарував рідних, кровних дітей. На жаль, ще не всі до цього дозріли – потрібен час...

Сім'я, якій бракує віри, приречена на невдачу. Попри всі її зусилля вона залишиться самотньою, а отже - нещасливою. Для сім'ї, яка вірить у безмежну Божу любов і виконує Його волю, гарантоване багатство. А найбільший скарб для батьків міститься у словах пророка Давида: «Діти твої, мов парості оливи, навколо столу твого» (Пс 128,3).